

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi W.L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie w sprawie o sygn.

I ACa 621/25

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 3 sierpnia 2026 r.

1. odrzuca skargę

**2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku o zwolnienie od
opłaty od skargi i ustanowienie adwokata z urzędu.**

(E.C.)

UZASADNIENIE

Pismem z 14 maja 2026 r. W.L. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na
naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki,
nazwaną skargą „na bezczynność”, dotyczącą postępowania
przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie w sprawie o sygn. I ACa 621/25.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jedn. tekst: Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Zgodnie z art. 6 ust. 1-2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Ponadto powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). W orzecznictwie przyjmuje się, że skarga na przewlekłość postępowania podlega rozpoznaniu pod warunkiem, że spełnia powyższe wymagania formalne. Oznacza to, że skarżący w uzasadnieniu skargi musi szczegółowo wyjaśnić, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawić konkretne działania, bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienie SN z 8 stycznia 2026 r., I NSP 476/25). W niniejszej sprawie skarżący ani nie zawarł jednoznacznego żądania o stwierdzenie przewlekłości postępowania, ani nie przytoczył okoliczności, z których przewlekłość ta miałaby wynikać. Ponadto w swym piśmie skarżący

nie wskazał strony pozwanej. W istocie skarżący koncentrował się w skardze na wskazaniu wad toczących się uprzednio postępowań sądowych w jego sprawie, pomijając argumentację dotyczącą przewlekłości.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

Postępowanie w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie od opłaty od skargi i ustanowienie adwokata z urzędu podlegało umorzeniu stosownie do art. 355 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

(E.C.)

[a.ł]